

PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

bouráci

Mladá fronta

4

miloš Kratochvíl

bouráci

pachatelé dobrých skutků 4

miloš Kratochvíl

bouráci

pachatelé dobrých skutků 4

ilustroval milan Starý

Mladá fronta

Stejně jako v knížkách Puntíkáři, Duchaři a Kouzláci i tady je všechno čistá pravda.

Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho nemohlo stát, tak je to nejspíš tím, že nemáte toho správného kamaráda!

© Miloš Kratochvíl, 2011

Illustrations © Milan Starý, 2011

ISBN 978-80-204-2743-4

Nic a nikdo

S Filipem Fialkou jsme od první třídy největší kamarádi a bude to tak až do smrti. Nic a nikdo to nemůže změnit. Ani naše učitelka Vlčková, ani ředitel Sojka, ani moje maminka, ani paní Fialková, ani teta Marcela, která je psychiatrickou doktorkou! Všichni se o to snažili už několikrát, ale nepovedlo se jim to.

Nepokoušeli se o to jenom naši tátové. Fildův táta možná jen proto, že odjel do Ameriky a už se k Filipovi a jeho mámě nevrátil, náš táta naopak z důvodu, že má Filipa rád, a kdyby byl kluk, kamarádil by s ním taky.

Ve třídě sedíme s Fildou v poslední lavici. Vlčice se nás několikrát pokusila rozsadit, ale poznala, že je to ještě horší. My s Fildou totiž musíme být pořád ve spojení, a tak jsme se přes celou třídu domlouvali

prstovou abecedou, vytukáváním varovných znamení, vysílačkami od pana Vietnamce nebo brnkáním signálů na napnutý vlasec. Do toho se nám ale zamotala Holtsajdllová, řízla se o něj do malíčku, a jak jí začala téct krev, Metelka omdlel, prásknul sebou a hlavou rozbil vzácné pštrosí vejce, které si přivezl Hurych z ozdravného pobytu na bývalém lidožroutském ostrově a přinesl nám ho do školy ukázat.

Smíme tedy radši sedět spolu.

Proměna *tety* **Marcely**

Moje maminka tvrdí, že chodím do školy jen proto, abych mohl být s Fialkou už od rána. Vždycky jí řeknu, že to není pravda, přestože to v podstatě pravda je. Ale zase tak úplná lež to ode mě není. Jdu do školy, i když je Filda nemocný. My s Fialkou se totiž chozením do školy vychováváme ke statečnosti, jako třeba toreadoři. Toreador jde do arény, i když ví, že se tam na něj vrhne rozzuřený býk, a my to máme se školou taky tak, protože ředitel Sojka se většinou rozzuří, jen nás vidí. Jenže takhle to mamince přiznat nemůžu. Z toho by šlela a hned by volala tetě Marcele, aby mě

okamžitě přijela odborně psychiatricky vyšetřit, jestli to mám v hlavě v pořádku a jestli ze mě neroste pochybná osoba jako například dobrodruh, povaleč nebo bezdomovec.

I když v posledních dnech by to možná bylo jinak.

Co tetu přestal milovat kouzelník Varadi kvůli tomu, že se nedokázala skrčit do mizecí bedny, jak to uměla jeho asistentka Růžena Alabastra, než jí jiný kouzelník omylem propíchnul šavlí lýtko, je u nás skoro denně a je zasmušilá. První dny jen seděla a zírala do prázdna, jako když je Balvan Valouš přejedený nebo naopak když deset minut před velkou přestávkou umírá hladu. Vůbec nevnímala, že má táta mezi očima vytlačený důlek hlubší než můj pupík, jak si opíral hlavu o tužku

*... třeba jako
toreadoři*

při přemýšlení, co má říct kráva sýru, sýr krávě a oba dva horskému turistovi, aby turista pochopil, že sýr i kráva jsou zdraví, a on bude zdravý taky, když si ten sýr koupí.

Táta je kreativec. Vymýšlí reklamy a teta vždycky tvrdila, že pokud nevymýšlejí reklamy už hotoví cvoci, tak ostatním kreativcům z těch šíleností jednou taky cvakne v hlavě, ani si toho nevšimnou. Co si pamatuji, pozoruje našeho tatů doktorský jako svého budoucího pacienta a dělá si poznámky do notýsku, když třeba jen tak z legrace zavrčí jako pračka. Jenže teď jí bylo úplně jedno, že otec bloumá po bytě, bučí a zkouší říct některé věty rozmazaně, jak by je asi řekl tavený sýr.

Teta se změnila a dívala se skoro na všechno opačně než před rozchodem s kouzelníkem.

Fialkově mámě, která žije s Fildou už osm let sama, vždycky radila, aby se znovu vdala. Teď ji ujistila, že dělá dobře, když je sama, protože sama sebe nezradí. Znervózňovala ji i naše Aneta. Dřív ji považovala za jedinou normální z naší rodiny, i když já si to o ní nikdy nemyslel, a naopak teď, co miluje Šavrdu, mi připadá Aneta nejnormálnější, jaká kdy byla. Šavrdu jsem dlouho nemohl vystát, říkal jsem mu Žirafák a měl jsem ho za blba. Teď mu říkám Dominiku, bezvadně s ním vycházím a ségre ho fakt přeju. Zato teta Marcela už

Anetě nebásní, že největší štěstí na světě je najít si toho pravého. Slyšel jsem, jak jí přísahá, že zamilovat se je nebezpečnější než pětkrát denně přecházet křižovatku na červenou.

Abych tetu potěšil, prozradil jsem jí, že se líbím Havránkové, ale že s ní chodit nechci.

„To je od tebe rozumné,“ pohladila mě. Málokdy schválí něco, co udělám, takže jsem byl na sebe pyšný. „Havránkovi jsou slušná rodina. Loňská povodeň jim odnesla chatu a pan Havránek nedávno spadl ze žebříku a kulhá, vid’?“

„Jo,“ přisvědčil jsem, jak pěkně si rozumíme.

„Tak si jejich holky nevšímej, nech je žít v klidu

a ušetří je další rány!“ zahrozila mi přísně, i když měla v očích slzy jako vždycky, když se mluví o lásce.

Došlo mi, že jsem jediný, koho i přes oči zalité slzami vidí stejně.

Rozchod s kouzelníkem tetu Marcelu hodně poznamenal, ale naši rodinu poznamenalo ještě víc maminkino rozhodnutí, že bude tetu léčit.

Léčila ji dorty v cukrárně U Valoušů, protože sladké je prý dobré na nervy, a tam je přemluvila paní Valoušová, že na zklamání je vedle dortů dobré taky cvičení. Marcela řekla, že bude chodit cvičit jediné s naší maminkou, a ta souhlasila. Asi nejen proto, že má svou sestru ráda, ale nejspíš si taky vzpomněla, jak se s Marcelou pohádaly, která z nich je ohebnější a štíhlejší, a která by se líp skrčila do kouzelnické bedny. Maminka se doma zkusila složit do peřináku, nacpala se tam, ale pak nemohla ven. Tohle ji možná přimělo ke cvičení víc než řeči paní Valoušové, že na příštím sokolském sletu budou cvičit v první řadě vedle sebe a celý svět je uvidí v televizi.

Paní Valoušová je prý soutěživý typ, je ráda slavná a dělá jí dobře, když se na ni lidi dívají. To naší mamince ne. V televizi ani na sokolském

sletu nikdy nebyla, ale říká, že když o mně Vlčice něco vykládá na rodičovském sdružení a všichni se na ni dívají, je jí špatně a nejradši by se propadla do země.

Kamarád mimozemšťan

Nevím, jestli jsem soutěživý typ jako paní Valoušová nebo jestli jsem spíš po mamince. Mně by nevadilo, kdybych byl slavný, ale do soutěží, které se ve škole vyhlašují jedna za druhou, se nehrnu. Možná proto, že jsou divné, a taky vím, že u Vlčice nepatřím mezi favority, a nechala by mě asi vyhrát jenom, kdybych soutěžil sám.

Nedávno jsme při pátém výročí položení základního kamene školní budovy recitovali básničky a zpívali písni o různých šutrech a cihlách, což byl děs, a teď vyhlásil Soják ředitelskou akci *Kamarád mimozemšťan*. To mi přišlo zajímavější.

Žáci i třídy měli mezi sebou soutěžit o zlatý a stříbrný diplom ředitele školy a vstupenky do Muzea UFO. O vstupenky se nakonec nehrálo, protože školník Vavera zjistil, že otevření ufounského muzea se z technických důvodů odkládá o tři roky.

„Vztyk!“ zavelela Vlčková.

„Sedněte si,“ pokynul nám rukou ředitel Sojka. Chodil ze třídy do třídy, aby nám osobně sdělil, o co v soutěži půjde, a taky aby zdůraznil, že ji sám vymyslel. To asi aby si nikdo nemyslel, že nic nedělá, když je jenom ředitelem a neučí.

Tvářil se významně jako Mikuláš při nadílce, kráčel taky tak prkenně a důležitým hlasem nám vysvětloval, že jsme generace, která možná přivítá na naší planetě mimozemšťany, což není jen tak, že je to velká zodpovědnost. „A kdo z vás mi řekne proč?“

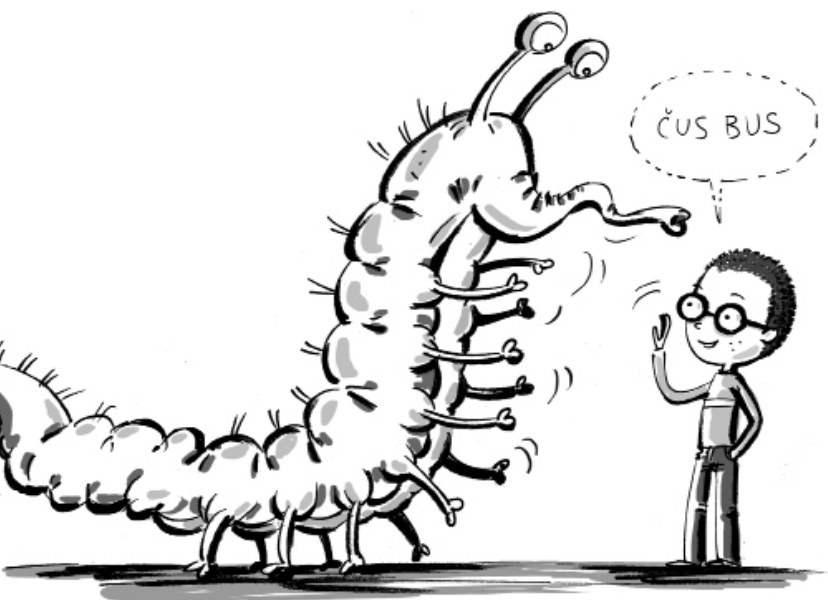
„Protože kdyby po přistání narazili na nějakýho blbce, mohli by hned zase odletět!“ vykřikl Kotnour.

Ze Sojkovy ztuhlé tváře bylo znát, že mu v ostatních třídách odpověděli mnohem líp. Kotnoura ale nepotrestal, jen se podíval na Vlčici, aby si to s ním vyřídila později a pořádně. Zdálo se mi to nespravedlivé, protože podle mě řekl Kotnour pravdu. Jen to nemusel říkat on, když je úplně největší blb z naší třídy, a kdyby nějaký mimozemšťan narazil zrovna na něj, do pěti minut by zdrhal na svou planetu třeba pěšky.

Soják ale v naší třídě zůstal a vysvětloval nám, jak máme soutěžit. „Smyslem soutěže je zamyslet se a napsat nebo nakreslit, co bychom návštěvě z vesmíru při prvním setkání řekli, jak by bylo nejlepší ji přivítat,

čím mimozemšťany pohostit, co jim ukázat, před čím je varovat. Můžete vylíčit nebo nakreslit, jak si mimozemšťany představujete. Jen doufám,“ zvedl varovně hlas i prst, „že je nakreslíte výstižněji než jako zelenofialové rohaté žabáky, co polykají auta v té trapné televizní reklamě!“

Bodlo mě to do uší. S Fildou jsme se na sebe podívali a bylo nám jasné, že v téhle soutěži zlatý ani stříbrný diplom nedostaneme a možná dopadneme ještě hůř než Kotnour, protože tuhle urážku Sojákovi nedarujeme. Reklamu s mimozemšťany, co snědí jednomu pánovi auto, a on jim s klidem nabídne ubrousky, aby si utřeli

pusy od oleje, totiž vymyslel náš táta a my s Fildou mu ji schválili. Táta má mě a Filipa jako poradce, protože prý máme správný smysl pro humor. Takže když vymyslí nějakou potrhlou reklamu, zkouší na nás, jestli se zasmějeme. Maminka o tom ale nesmí vědět, protože si přeje, aby ze mě vyrostl normální člověk, a ne kreativec.

Za reklamu s ufouny, co zbaští auto, jsme tátu pochválili. Nám připadá správná. A i když je to reklama na pojišťovnu, hodila by se i k akci *Kamarád mimozemšťan!* Chlápek se na ufouny kvůli snědenému autu vůbec nezlobí, takže je to ukázka pohostinnosti, a pojišťovna se zachová taky štědře, protože hned přiveze nová fára a rovnou dvě. Jedno pro toho pána a druhé jen tak, kdyby měli mimozemšťani ještě hlad. A Soják řekne, že je to trapná pitomost... Chtěl bych ho vidět, jak by ufouny hnal, kdyby mu u té jeho popelnice ukousli jenom blatník!

Příbuzní s tykadly

Mně i Fialkovi by se líbilo setkat se s mimozemšťany. Věřím, že by se nám povedlo přivítat je tak, aby si mysleli, že je u nás na Zemi pořád zábava. Určitě bychom se s nimi domluvili, jenže jsme měli vztek

na Sojáka za urážku tátovy reklamy, a tak jsme se snažili vymyslet něco, čím bychom mu to vrátili, aby měl taky vztek.

Odpoledne k nám Filda přišel celý v zeleném, hlavu měl několikrát omotanou kolem dokola drátem, jehož konce mu nad čelem trčely vzhůru.

„Jsem Martan. Vítej mě!“ skřehotal.

„Co šlíš?!“

„Řekneme Sojákovi, že čekáme mimozemšťany už dávno, a že odpoledne takhle normálně chodíme! Kdyby ufouni přiletěli, tak aby viděli, že jsou tu i lidi, co vypadají jako oni!“ Vytáhl z tašky klubko drátu a chtěl mi taky zadrátovat hlavu. Bránil jsem se.

„Piskoři, víš, jak ho naštv, že jsme přivítání mimozemšťanů začali řešit mnohem dřív, než si on vymyslel tu svou soutěž?“ Zatřásl hlavou,

dráty nad čelem se mu rozkmitaly a cinkaly o sebe, jako když Metelkova prababička plete jehlicemi z klubka šálu.

„Nenaštvte se,“ řekl jsem vážně, i když pohled na Fildu byl legrační. „Když nás uvidí ve škole s těmihle tykadly, tak nás rovnou přetrhne.“

Filda nakonec uznal, že by to asi bylo na Sojku moc, a odmotal si dráty z hlavy. Ale díky jeho drátům a díky tomu, že jsem řekl *tykadla*, jsme dostali mnohem lepší nápad.

„Kdo má na Zemi tykadla jako Marťani?“

„Brouci!“

„Budeme tvrdit, že jsme někde četli, že mimozemšťani jsou příbuzní brouků a až sem přiletí, přiletí za nimi! Takže nás se jejich vítání netýká,“ Filda se už zase chechtal a představoval si, jak na to bude Sojka zírat.

Zadali jsme na internetu slovo *brouci*. A nestačili jsme zírat!

Brouci patří mezi hmyz, což je třída šestinohých živočichů z kmene členovců. Hmyz je tak početný, že kdyby se rozpočítal mezi všechny lidi na Zemi, vyšla by na každého miliarda miliard hmyzích jedinců! Hmyz je nejhojnější a nejrozmanitější skupinou organizmů na Zemi a platí to už více než 400 milionů let.

Přežil dinosaury a nejmíň čtyři celoplanetární katastrofy! Všechn hmyz na naší planetě váží mnohonásobně víc než celé lidstvo, i když jsou lidi čím dál větší a tlustší! Kdyby lidi náhle ze Země zmizeli, nestala by se Země mrtvou planetou, pro ostatní živé tvory by to žádná katastrofa nebyla. Nevymřeli by. Žili by si klidně dál. Nikdo by náš odchod neoplakával. Spíš naopak! Zemi by bylo bez člověka lépe...

„Hele, tykadláci z vesmíru by sem fakt jednou mohli přiletět ne kvůli nám, ale kvůli broukům,“ Filda měl na čele přemýšlečí vrásku a pak mi sdělil, na co přišel: „My za tu urážku znemožníme Sojáka vědecky!“

Moc se mi to nezdálo. Vyprovokovat Sojku umíme spolehlivě. Ale to, co navrhoval... Musel jsem ovšem uznat, že kdyby se nám to jen trochu povedlo, byla by to ta nejlstivější lest. Něco vědeckého od nás dvou nečekají Sojka s Vlčkovou ani ve snu.

Četli jsme si o různých hmyzech půl hodiny a pak ještě další hodinu, protože nás to bavilo čím dál víc. Táta kolem nás nervózně přecházel a nechtěl věřit, že se tak dlouho připravujeme do školy a že ječíme úžasem nad blechami, svižníky a chrobáky. Znal naši jedinou příhodu s hmyzem, když jsme se pokoušeli ochočit sršně a vosu a Filda skončil s oteklou hlavou na pohotovosti. My prostě máme smůlu, že nám málokdo věří...